

Jeg kan så forstå, at fru Mette Frederiksen er enig i, at det er godt, at der nu bliver et konkret myndighedsansvar i kommunerne.

Så taler fru Mette Frederiksen om det her med fagligheden. Jamen det er jo lige præcis den, vi sikrer gennem bl.a. to ting. Derfor må jeg så høre: Er det det, at vi nu får en videnorganisation, VISO, der opsamler viden for de mest specialiserede handicapgrupper, og dermed sørger for, at den viden, der er tilgængelig enkelte steder på enkelte institutioner, nu kommer alle i hele landet til gode, man er imod? Eller er man imod, at vi får en tilbudsportal, som sørger for, at alle kommuner og alle pårørende får adgang til at vide noget om de institutioner, der er rundtomkring i landet, sådan at det ikke kun er dem, der bor i Gladsaxe, der ved, at der er en god institution i Gladsaxe, men at man ved det i hele landet? Er det det, man er imod?

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg er sådan set glad for, at fru Charlotte Dyremose bringer diskussionen om VISO ind i debatten i dag. Sagen er jo den, at den specialrådgivning, der i dag findes, samles ét sted. Det er klogt, det er en god idé.

Jeg ved bare, at hvis jeg kører galt i weekenden, og min datter bliver hjerneskadet, vil jeg som forælder have adgang til den viden, der findes om hende og det handicap, og de eventuelle behandlingstilbud, der måtte være. Det er derfor, at vi siger: Den viden, der nu er i VISO, den specialrådgivning, der nu er i VISO, åbn den op for familierne, åbn den op for de handicappede, sørg da for, at når man er pårørende, f.eks. til et handicappet barn, har man adgang til den allerbedste rådgivning og den allerbedste viden, der findes på området.

Det får man ikke med den her aftale, for sagen er jo den, at det bliver sådan, at det er ens kommune, der skal afgøre, om VISO skal ind i ens sag. Det er nemlig sådan, at som enkeltmenneske har jeg kun mulighed for at ringe til VISO i de mest komplicerede og mest specialiserede sager. Det er simpelt hen ikke godt nok, hvis man tænker på borgerne.

Kl. 13.10

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så går vi videre i de korte bemærkninger.

Nu er det, som om alle er varmet op efter frokostpausen, så nu begynder vi, både ordføreren

og spørgeren, at overholde, at de korte bemærkninger altså er maks. 60 sekunder. Og når formanden rejser sig op, er der allerede gået over 60 sekunder.

Værsgo, hr. Hans Andersen.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Seriøsiteten i forhandlingerne vil jeg gerne slutte mig at vi skal have, men en bemærkning om, at der nok var blevet et forlig, hvis der var andre repræsentanter fra partiet Venstre til stede under forhandlingerne, er vel ikke en seriøs bemærkning; fru Mette Frederiksen kan vel ikke mene seriøst, at det er det, der er afgørende for, om Socialdemokraterne ønsker at bakke op om det her! Det tror jeg heller ikke at fru Mette Frederiksens formand vil anse som et argument for, at Socialdemokraterne ikke bakker op om denne her socialreform.

Det kan ikke være rigtigt, at det er på det niveau, at vi skal diskutere så mange menneskers fremtidige tilbud inden for det sociale område her i Danmark. Det mener jeg ikke er seriøst.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det gode ved, at der er så mange repræsentanter fra regeringspartierne, der stiller spørgsmål i dag, er jo, at man får lejlighed til at gentage et godt budskab mange gange. Det vil jeg gerne benytte denne her lejlighed til.

Det, der er problemet med den lov, som om få timer bliver vedtaget, er, at der ikke er den tilstrækkelige faglighed, at det ikke er sikret, at der er et tilstrækkeligt økonomisk fundament for, at de mennesker, der har behov for de mest krævende behandlingstilbud, også kan få dem. Vi frygter, at der kommer til at ske en afspecialisering. Vi synes i det hele taget, at der gambles med det her område.

Betyder det så, at hvis Venstre havde stillet med en anden forhandlingsdelegation, havde vi indgået en aftale? Nej, sådan er det selvfølgelig ikke, så let er det ikke. Jeg sagde bare, at der er kræfter også i Venstre, der ville bruge et forhandlingsforløb som det, vi har været igennem, til at være lydhor og til at sætte fokus på de her problemstillinger. Derfor er det, jeg siger, at man ikke kan afvise, at hvis regeringspartierne havde været mere lydhor og havde ønsket fagligheden, havde vi måske kunnet få en aftale.